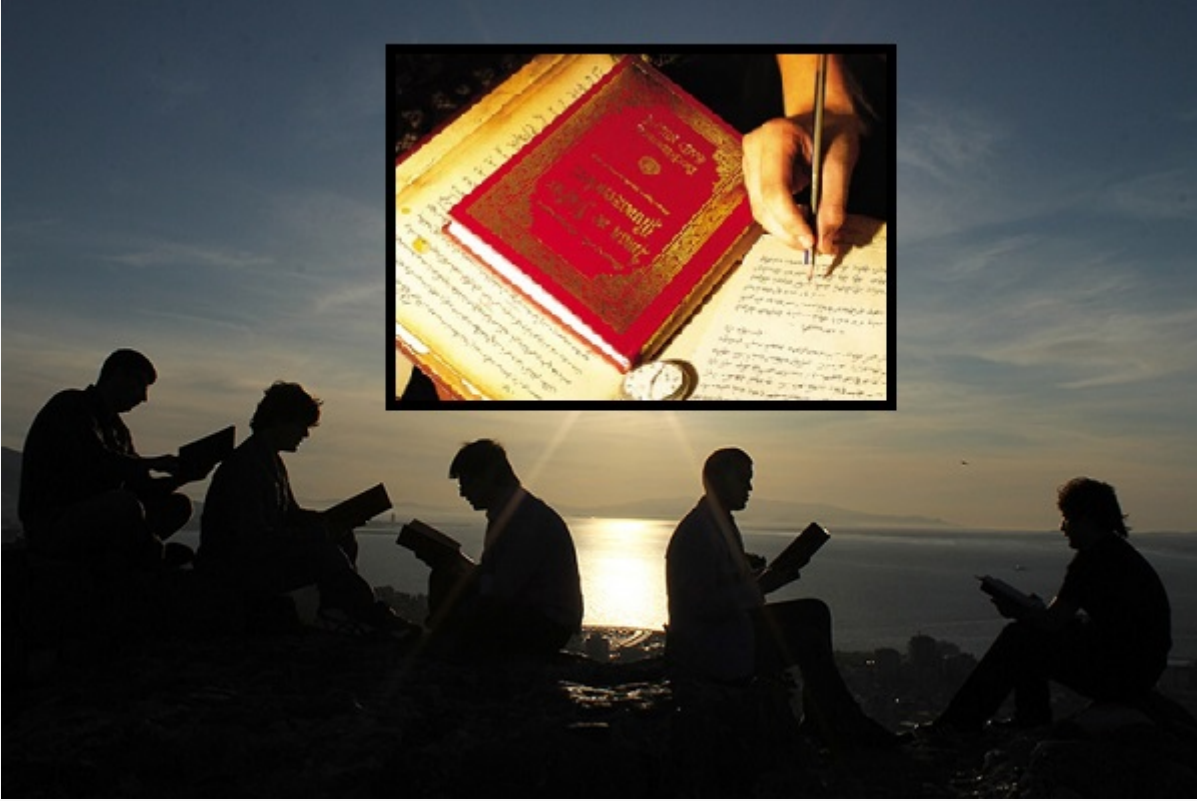

Neden hep Risale-i Nur okunmakta?

Risâle-i Nur konusunda gündeme getirilen tartışmaların bir kısmında, “Neden hep risâleler okunmakta ve Kur’ân ve hadislere fazla önem verilmemektedir?” gibi hakikatin çok uzağında endişeler dile getirilmektedir. Risâle-i Nur’u Kur’ân ve hadis kitabı olarak okumayan bir fert onun hakikatinin çok uzağında demektir. O yüzden nurları Kur’ân ve hadisler ile kıyaslamak kadar anlamsız bir yaklaşım olamaz. Çünkü Risâle-i Nur’un kaynağı ve hayatı Kur’ân ve hadislerdir.

Her insanın doğru arayışı yanında insanlığın da topyekûn bir arayış içinde olduğu ve ortak aklın tüm insanlık namına tarih boyunca geçirdiği bir süreç olduğu gözlenmektedir. İnsanlığın gelişim seyri içinde ortaya çıkan farklı kültür ve medeniyetler varlık âlemini kendi iç dünyalarını şekillendiren değer yargıları çerçevesinde, yani ayinelerinin rengine ve özelliğine göre anlamlandırmaktadırlar. Bu noktadan bakıldığında ferdin varlık âleminin içinde şekillenen doğrular hiç bir zaman mutlak doğruyu ifade etmeyecektir. Yani zaman ve mekânın sınırlılığı ve her yönü ile izafi olan varlık âleminde hiç kimse mutlak doğruyu, her şeyin gerçek hakikatini bulunduğu iddiasında olamayacak ve doğrular varlık gereği hep izafi olacaktır. Yani her hüküm, elde bulunan veriler ve doğruya götürdüğüne inanılan yollar çerçevesinde doğru olduğuna inanılan konumda kalacaktır. Mutlak doğruya ulaşabilecek güç insanlarda olmadığına göre, “her meslek sahibinin başkasının mesleğine ilişmemek cihetinde hakkı ise; ‘mesleğim haktır’ yahut ‘daha güzeldir’ diyebilir. Yoksa, başkasının mesleğinin haksızlığını ve çirkinliğini ima eden ‘hak yalnız benim mesleğimdir’ veyahut ‘güzel benim meşrebimdir’ diyemez olan insaf düsturu” herkesçe rehber edinilmelidir. İşin hakikatinde bu dünya ve insanın özellikleri mutlak doğruyu bulmanın rahatlığını yaşatacak özellikler barındırmamaktadır. Elde olan tek şey ihlas ve samimiyet, doğru olduğuna inandığını bulana kadar aramak, bulduktan sonra da bu doğruları anlayıp anlatmaya çalışmak olmalıdır.

Günümüzün en temel problemlerinden biri belki de maddî âlemin yapı ve kuralları dışına çıkamayan düşünce sığılığıdır. Olurlar ve olmazlar şeklinde hükümler çok aceleci ve çok sınırlı verilerle çok net olarak ortaya konabilmektedir. Bu doğruluk konusundaki hassasiyetin zayıflamasının da bir yansıması olabilir. Oysa doğruluk, her insanın, özellikle de vahye dayanan din mensuplarının ve bilhassa Müslümanların hayatını şekillendiren kavramlar içinde doğruluk en merkezi konumdaki değerler ve kavramlardan olmalıdır. Bu kâinatın ve insan hayatının en değerli meyvelerinden olmalıdır. Dolayısı ile olur ya da olmaz şeklinde bir hüküm ortaya koyarken çok ihtiyatlı davranmalı hiç bir ifade ve insanî hüküm mutlak olamayacağı için ifadelerimizde bir esneklik hep bulunmalıdır.

Risâle-i Nur'un, Kur'ân, Hazret-i Peygamber (a.s.m.), Hazret-i Ali (r.a.) ve Gavs-ı Azam (k.s.) gibi sönmez ve söndürülemez güneşlerden aldığı enerji ile bu asırda Kur'ân medeniyetini ihya edecek bir kaynak ve bu sağlam dayanaklarından dolayı sönmez ve söndürülemez olduğuna inanıyoruz. Külliyattan aldığımız enerji ile bu inancımızda en ufak bir şüphe taşımıyoruz. Barış içinde yeni bir dünya her kimliğin kendini çatışmalara gerek kalmaksızın ifade edebileceği bir zemin olmalı. Böyle bir zemini hazırlayacak olan ise ancak bütün dinleri kuşatan ve barışı en net şekilde temsil eden ve insanlık âlemi içinde etkileri en derin, söylemleri en güçlü olan İslâmiyet olabilir. İslamiyet'in bu tarzda insanlığa sunulmuş şekli ise Risâle-i Nur'dur. Bunu içinde bulunduğumuz zaman açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Gelecek zamanlar çok daha netleştirecektir. Bu hal aslında istikbal inkılâpları içinde en yüksek ve gür sada olarak duyulacak İslâmiyet için ağzın açıldığı andır. O mukaddes avazın duyulması da pek yakındır diye bütün ruh u canımızla inanıyor ve rahmet-i Rahman'dan talep ediyoruz. Bu samîmî talepler inşaallah karşılıksız kalmayacak ve bütün insanlık namına yapılan bu dualar yeryüzüne barış ve selameti İslam'ın eliyle getirecektir. Risâle-i Nur hakikatlerinin tüm insanlığı kuşatan bir boyutunun olduğu farklı din mensuplarının ona rahatlıkla ve kendi dinlerinin perspektifi ile muhatap olabilmelerinden anlaşılmaktadır. Bu külliyat içinde yer alan hakikatlerin nübüvvet yolunun asrın idrakine uygun ifadesi olduğu kabul edilmelidir. Hazret-i Muhammed (a.s.m.) ile bütün dinleri içine alacak şekilde nübüvvet yolunun ortaya konmasının ardından bu asra risâletin yansıması anlamında Risâleti'n-Nur şeklinde mânevî âlemlerden bir mektup ve enbiyaya veraset konumunda olduğu anlaşılmaktadır. (Risale-i Nur Enstitüsü)

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Sizlerin ümidimin pek fevkinde gayret ve faaliyetiniz beni, ahir hayatıma kadar mesrur ve müteşekkiredecek bir mahiyettedir. Bu defa mektubunuzda, "Hıfz-ı Kur'an'a çalışmak ve Risale-i Nur'u yazmak, bu zamanda hangisi takdim edilse daha iyidir?" diye sorunuzun cevabı bedihîdir. Çünkü, bu kâinatta ve her asırda en büyük makam Kur'an'ındır. Ve her harfinde, ondan ta binler sevap bulunan Kur'an'ın hıfzı ve kırâati her hizmete mukaddem ve müreccahtır. Fakat, Risale-i Nur dahi o Kur'an-ı Azîmüştânın hakaik-i imaniyesinin bürhanları, hüccetleri olduğundan ve Kur'an'ın hıfz ve kıraatine vasıta ve vesile ve hakaikini tefsir ve izah olduğu cihetle, Kur'an hıfzıyla beraber ona çalışmak da elzemdir.

Said Nursî, Kastamonu Lahikası, Sayfa 47